

то бѣхъ чули, че царь Симеонъ пакъ ся вди-
нхль връзь Грѣци-тѣ. Не само народ-атъ, но
и воиска-та бѣше ся ошлашила.

Император-атъ поиска да иде на полянж-
тж, да види съ очи-тѣ си, и да хване вѣрж. Той
намъ метнж на себе-си порфирж, и гуди коронж,
работе. И нж по приликж на тахт-атъ (вѣнец-атъ)
на персидскы-тѣ царик, кои-то грѣше като
гора-та Елбрудж, и отъ алмази и лаловы, и двѣ
пелѣшкы отъ бисерь отъ проточены по плѣ-
щи-тѣ му. Романъ съ помошь-тж на прото-
страторы всѣднж конь-атъ, а голѣмци-тѣ му
го подирхж. Той излѣзе на полянж-тж, дето
народ-атъ ся давшше въ навалицж около идол-
атъ, кой-то ся бѣше прѣбърнхль въ образъ
Симеоновъ.

— Кой ще мя избави отъ того-зи прокля-
та Симеона? извика Романъ, като поглѣднж
идол-атъ.

— Азъ! отговори и пристѣпи на срѣнж
му кдинъ грозенъ челякъ въ чюдно облѣкло.

— Кой си ты? попыта го Романъ.

— Ето кой съмъ азъ! видите ли той-зи об-
ръкъ подъ конскы-тѣ стѣпкы? той-зи съмъ